

متن پرسش

سلام علیکم: شرمنده ام استاد، بی ادبی حقیر را ببخشید، ولی وقتی به جوابتان به سؤال ۱۳۵۷۹ نگاه کردم، خیلی خیلی جا خوردم و خیلی ناراحت شدم. فرموده بودید «اگر تلاش شما در بستر پذیرایی های غیر مفید مثل شام دادن به عزا داران است، بهتر است این کار را نکنید» استاد به خدا من به شما اعتقاد قلبی دارم ولی با دیدن این جمله خیلی جا خوردم؛ با این لفظ «غیر مفید»، تلاش تمام سفره داران حسینی را بر باد دادید! اگر غیر مفید بود پس چرا صدها نفر - که داستانهایش هست - و الآن هم نمونه هایش هست که با خوردن این غذا، شفا گرفتند! اگر غیر مفید بود خیلی ها بر اثر همین شام دادن ها نذرشان قبول نمی شد و حاجتشان روا نمی شد ولی خیلی ها را در زمان خودمان داریم که با همین شام دادن ها، حاجت روا شدند. استاد خیلی خجالت می کشم که در برابر آدم با معرفتی چون شما دارم اینطور جسارت می کنم ولی واقعا دلم شکست و حیران شده ام که آیا شما چنین عقیده ای دارید که پذیرایی و شام دادن به گریه کن امام حسین علیه السلام، غیر مفید است!!؟ شما که خودتان به ما آموخته اید که نور اهل بیت علیهم السلام بر هر کس و هر چیز بتابد، آن ارزش پیدا می کند، وقتی غذا و چای، به نور روضه منور شد آنوقت اثر دیگری پیدا می کند و همه این را خوب می دانند که غذا و چای روضه، مزه ی خاصی می دهد. حتما شنیده اید که زمانی که امام خمینی رحمه الله علیه، صیاد شیرازی را به فرماندهی ارتش نیروی زمینی منصوب کرد، در بحبوحه ی جنگ، صیاد از امام خمینی اجازه ی چند روز مرخصی خواست، امام، علت مرخصی را خواست، صیاد گفت: محرم است می خواهم بروم در مجلسی که مرا شناسند به عزاداران حسینی خدمتی بکنم استکانی بشورم و...؛ امام به صیاد گفت به شرطی به شما اجازه ی مرخصی می دهم که موقع شستن استکانهای چای عزاداران، دو سه تا از آن استکان ها را به نیابت از من بشوری! استاد، بانی اصلی تهیه ی این غذا و چای روضه، خود خود اهل بیت اند، نمی دانم شنیده اید قضیه ی آقا ماشاء الله را یا نه، نمی خواهم داستانش را بیان کنم چون طولانی است ولی همین قدر بدانید که ایشان یکی از سفره داران بزرگ در کرمان است و هم اکنون زنده است، مریضی سختی گرفته بود، امام حسین (ع) پیشش می آید و شفایش می دهد و می گوید بیا با هم برای مادرم زهرا سلام الله علیها، به عدد سنش، ۱۸ شب روضه بگیریم. آقا ماشاء الله خودش می گوید به خدا قسم من آنقدر فقیرم که تا به حال ده هزار تومان یکجا ندیده ام ولی هر سال برای این هجده شب بساط غذا و پذیرایی جور می شود. استاد، به آن شخص گفته بودید اگر تلاش برای فراهم شدن منبر باشد، خوب است. استاد آیا آن منبری کسی را نمی خواهد که آبی دستش دهد و گلویی تازه کنند. مگر در روایات نداریم «تکریم و پذیرایی از میهمان».

خب چه بهتر از این که از میهمانان ابی عبدالله پذیرایی کنیم؟! استاد عزیز، بی ادبی ما را ببخش.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همه‌ی مطالبی که می‌فرمایید درست است. جریان آقا ماشاالله را نیز می‌دانم. در مسجدی که بنده نیز مسئولیتی دارم، هم صبح‌ها به عزاداران صبحانه داده می‌شود و هم تأکید داریم که ظهر عاشورا برای عزاداران که از دسته و سینه‌زنی برمی‌گردند، غذا تهیه شود. ولی بحث بر سر فضایی است که در حال شکل‌گیری است، به طوری که به جای عزاداری و طرح معارف لازم، محور غذا دادن شده است تا آنجایی که عده‌ای آخر مجلس برای غذا می‌آیند و یا ظرف خود را بیرون مسجد در دست گرفته‌اند تا از غذای نذری استفاده کنند. این دیگر روح موضوع نهضت حضرت سیدالشهداء «علیه‌السلام» را به حاشیه می‌برد. این کجا و کار مرحوم شهید صیاد شیرازی کجا؟! عرایضی در جزوه‌ی «فعالیت‌های فرهنگی بر روی گسل ناپایدار صاحبان ثروت» شده است، جزوه بر روی سایت است. موفق باشید